SUSJ 71/72

Savolaisen Osakunnan hännänkannattaja
Perustettu vuonna 1946

SISÄLTÖ

3 Pääkirjoitus – Kuulokuvia

4 Kuraattorj – Vihreimmät ystävät löytyvät aidan takaa

5 Seniorisihteeri järjesti työelämäillan

7 SOL – 80 vuotta eroa arjesta

11 Konserttiarvostelu: SOLlin 80-vuotisjuhlakonsertti Vanhalla ylioppilastalolla

12 Mikä laalulla tulloo, se laalulla tulloo – musiikillinen kuvakavalkadi SOLlin vuosijuhlasta

14 Dani – juttutuokio kuorokapteenin kanssa

16 Savon vaakunat: vuorossa Tervo ja Tuusniemi

18 Helminauhaa – elämänmakuisia tarinoita Lutherinkadulta Pala Helmilän historiaa

20 SOSSu juhlisti uunituoretta levyään

22 Pakina: Murremestarin älymassiinasta

23 Osakuntauutiset

SUSJ. Helsingin yliopiston Savolaisen Osakunnan tiedotuslehti. Perustettu vuonna 1946. **Julkaisija:** Savolainen Osakunta, Mannerheimintie 5 A ylin krs., 00100 Helsinki. **Päätoimittaja:** Heini Arjava, heini.arjava@helsinki.fi, 044-9989347. **Kirjoittajat:** Heini Arjava, Jaana Auvinen, Minna Kalenius, Jari Känninen, Jasmin Latva-Koivisto, T. Torvinen, Ville-Pekka Vainio, Elina Vauhkonen. **Kuvitus:** Oskari Wäänänen. **Kuvat:** Ville Lovikka, Simo Toikkanen. **Kannen kuva:** Unto Koistinen**. Kieliasun tarkistus:** Pia Alapeteri ja Saara Turtiainen. **Taitto:** Oskari Wäänänen. **Painos:** 520 kpl. **Painatus:** Unigrafia Oy 2012. Joutsenmerkitty painolaitos. Susj-lehti ilmestyy 4 kertaa vuodessa. Lehti saa HYY:n järjestölehtitukea.

Kannen kuva: Martti Ruutu johtamassa SOLlia Sulkavalla 1962. (Unto Koistinen)

KUULOKUVIA

Se on vanhempi kuin Tervahöyryristeily (60 v.). Se on vanhempi kuin Susj (66 v.). Se matkaa iloisesti maakunnissa kuten ensimmäinen ja soittaa suutaan kuten jälkimmäinen. Siitä lähtee enemmän ääntä kuin edellisistä yhteensä, ja monien mielestä myös parempitasoista. Mikä se on?

Se on SOL, 80 vuotta, ja tänä vuonna vietettävän juhlavuoden kunniaksi myös Susj nuuski Martti Ruudun perustaman kuoron taustoja tavallista tarkemmin. Sisäsivuilla luetaan kuoroanekdootteja yli viidenkymmenen vuoden takaa, jututetaan sen nykypäivää (Dani) ja nähdään, saiko SOLlin kevään juhlakonsertti Susj-arvostelijalta murskakritiikin vai ei. Tämä lehti on siis hyvällä syyllä teemanumero, mutta lukijan ei silti pidä pelästymän ja selaaman suoraan takasivun maanmainioon murrepakinaan. Monenlaista luettavaa löytyy tälläkin kertaa.

Musiikki herättää suuria tunteita, mutta hyvä kuoroelämä koostuu aina myös kokemuksista musiikillisen sfäärin ulkopuolella. Palaan Leipzigiin, jossa lauloin viime syksynä sikäläisen yliopistokuoron kanssa Bachin omassa Tuomas-kirkossa. Joku potkaisi vesipulloni kolisten alas kirkon rappusia juuri ennen h-mollimessun Sanctus-osan alkua – juuri kyseinen osa on tarkoitus aloittaa korkealta, kovaa ja ennen kaikkea hartaasti. David-johtajamme ilme muuttui enkelimäisestä murhaavaksi, mutta lähellä olevasta Bachin haudasta ei kuulunut merkkejä närkästyksestä. Ehkä sielläkin oltiin sitä mieltä, että kunnon opiskelijakuoroilussa kommellukset kuuluvat kuvaan. Ja sama pätee tietysti osakuntaelämään.

Kunnianarvoisten instituutiovanhusten rinnalla ei saa unohtaa osakunnan kasvavaa musiikkiperinnettä. Täytyy siis noteerata, että oma soitannollinen seuramme SOSSu juhli joitakin viikkoja sitten reipasta seitsemän vuoden ikää ja ensimmäisen levynsä julkistamista. Tuohon saavutukseen SOLliltakin meni 60 vuotta.

Paestetta ja räntöö sopivassa suhteessa toevottaa

Heini

Vihreimmät ystävät löytyvät aidan takaa

Teksti: Jaana Auvinen

Keväällä kuraattorin kalenteri täyttyy helposti juhlista. Helmi- ja huhtikuun viikonloppuihin mahtuu lukuisia vuosijuhlia, karonkkia ja illallisia, joissa kuraattori edustaa osakuntaa ja pääsee samalla kurkistamaan toisten osakuntien ja järjestöjen juhlaperinteisiin. Osakunnan edustaminen ei kuitenkaan ole vain kuraattorin tai neuvoston jäsenten tehtävä. Sihteeri ilmoittaa osakunnan sähköpostilistalla tulleet juhlakutsut, ja jokainen osakuntalainen saa lähteä edustamaan osakuntaa vaikka oman ainejärjestönsä vuosijuhlaan. Ehkä kävijä ei ensimmäisellä kerralla vielä tiedä, että useissa osakunnissa teinilaulu on se illan viimeinen laulu tai mitä ihmettä ruotsinkielisissä osakunnissa lauletaan puheiden päätteeksi, mutta osallistumalla oppii.

Vierailemalla muissa osakunnissa tai vaikka ystävyysosakuntien luona Ruotsissa tai Virossa saa myös hyviä ideoita oman osakunnan toiminnan kehittämiseen. Samalla oppii arvostamaan oman osakunnan perinteitä ja tapoja aivan uudella tavalla. Juhlissa edustaminen on myös hyvä tapa tutustua toisten osakuntien aktiiveihin, minkä jälkeen on helpompi lähteä mukaan yhteisosakuntalaisiin tempauksiin ja tapahtumiin, joita järjestetään lukuvuoden aikana. Kun monen osakunnan aktiivit lyöttäytyvät yhteen, syntyy ideoita, joiden päätepisteenä voi olla vaikka massiiviset sitsit Senaatintorilla!

Osakuntalaisuus on parhaimmillaan poikkitieteellistä, mutta myös yhteisosakunta-

Suomalaiset kuraattorit Ruotsissa Internordiska Studentmötessä. SavOn kurraattorj neljäs oikealta.

laisuutta. Väittäisin, että meille kaikille osakunta-aktiiveille on yhteistä se, että olemme ylpeitä omasta maakunnastamme ja juuristamme ja haluamme olla aktiivisesti mukana opiskelijaelämässä. Mielestäni tämä kevät saa hienon päätöksen Senaatintorin suursitseillä, joihin kaikki osakunnat tuovat oman pöytänsä muiden opiskelijajärjestöjen rinnalle.

Tämän lisäksi, edistääkseen yhteisosakuntalaista toimintaa, Itä-Suomen osakuntien aktiivit ovat päättäneet järjestää elokuussa uuden lukuvuoden aluksi yhteiset kesäjuhlat. SavO yhdessä KyO:n, KO:n, WiO:n ja ÖFN:n kanssa haluaa vahvistaa suhteellisten pienten osakuntiemme yhteistyötä ja aloittaa ehkä jopa uuden perinteen. Viiden osakunnan voimin järjestämme elokuun viimeiseksi viikonlopuksi noin 120 hengen kesäjuhlat, joissa luomme uutta yhteishenkeä ja edistämme eri osakuntien kanssakäymistä riemukkaiden juhlien merkeissä. Seuraa siis kesälläkin osakunnan nettisivuja ja sähköpostilistaa, niin pääset osallistumaan syksyn aloitusjuhliin!

Toivotan kaikille osakuntalaisille aurinkoista kesää! Toivon, että tapaamme yhteisosakuntalaisissa merkeissä ensi syksynä!

(Työ)elämää on myös opiskelun jälkeen

Teksti: Ville-Pekka Vainio

Näihin aikoihin eletään jo alkukesää – oikein hyvää ja rentouttavaa kesää kaikille!

Osakunta ja senioriyhdistys järjestivät 19.3. yhteisessä osakuntaillassaan työelämäaiheisen aivolaavan Vinnillä. Osakuntaillassa äskettäin valmistuneet seniorit ja työelämään siirtyneet osakuntalaiset kertoivat työstään. Tässä lyhyesti puhujista ja heidän ammateistaan.

Elina Hietala, arkkitehti

Erityisesti kuulijalle jäi mieleen, että Elina saa tehdä monipuolisesti sekä sisustusarkkitehdin että varsinaisen arkkitehdin työtä toimistossaan Helsingin keskustassa. Elina myös mainitsi opiskelleensa Kuopion Savonia-ammattikorkeakoulussa jonkin aikaa ennen arkkitehtiopintoja ja kertoi, että TeKun opeista oli ollut hyötyä myös Otaniemessä.

Kiira Happonen, Helsingin Energia

Kiira valmistui äskettäin pääaineenaan ympäristöekonomia. Hänen työnkuvaansa kuuluu energianhankinnan suunnittelua ja tuotannon optimointia sekä erilaisia biopolttoaineisiin liittyviä tehtäviä. Kukaan osallistujista ei tiennyt Kiiran ammatista ennestään mitään, mutta työ kuulosti erittäin mielenkiintoiselta, koska se koskettaa monen arkipäivää.

Marianne Zitting, toimittaja

Marianne tekee juttuja Iltalehden nettisivuille, ja työssä näyttää olevan kaksi erilaista puolta. Kun kuvatoimistolla sattuu olemaan sopivia kuvia tarjolla, tehdään juttuja poptähtien bikineistä: ne houkuttelevat kävijöitä. Toisaalta merkittävien onnettomuuksien tai rikosten yhteydessä tehdään kiireessä perinteisempää tutkivaa työtä, jotta lukijat saisivat tietoa tapahtumista. Erityisen huomionarvoista on se, että Marianne oli päätynyt toimittajaksi Susj-lehden päätoimittajuuden ja osakunnasta Savon Sanomiin tekemiensä juttujen kautta.

Liisa Keränen, kieltenopettaja

Liisa opiskeli englantilaista filologiaa, mutta päätyi opettamaan sen lisäksi toisen asteen ammatillisessa koulutuksessa ruotsia, äidinkieltä sekä taidetta ja kulttuuria kosmetologeille ja maalareille. Erityisesti jäi mieleen se, miten ammattikoulutuksessa kieltä opetetaan paljon käytännön asiakaspalvelutilanteiden kautta. Siksi opettajallakin on ollut paljon opiskeltavaa eri työvälineiden ja -vaiheiden termeissä eri kielillä. Myös se yllätti, että kieliä saatetaan opiskella koulussa koko päivä, ei pelkästään tuntia tai kahta kerrallaan.

Jussi Gustafsson, puhelimien ohjelmistokehittäjä

Jussin kertomukset IT-konsultin työelämästä olivat mielenkiintoisia. Fyysinen työpaikka voi vaihtua usein: työpaikkaa vaihtanut ohjelmoija voidaan myydä heti konsultiksi takaisin entiseen työpaikkaansa! Toisinaan jopa kilpailevien yritysten konsultit työskentelevät yhteistyössä samassa projektissa. Jussi esitteli puhelinsuunnittelun tekniikkaa, jossa esiin tuli niin ohjelmisto-ominaisuuksien pilkkomista, priorisointia kuin vesiputousmalliakin. Hän puhui myös työnsä ongelmakysymyksistä. Niitä ovat nopeasti muuttuvat tekniikat, virrankulutuksen huomioiminen sekä puhelimen taipuminen puhumiseen ja muiden ohjelmien pyörittämiseen yhtä aikaa.

Ilta oli erittäin mielenkiintoinen, kiitos kaikille puhujille ja osallistujille! Olipa lopuksi puhetta siitä että tämäntyylisiä osakuntailtoja voisi pitää jatkossakin...

Sitten kertauksena tuleviin tapahtumiin:

- Tervis seilataan tänä vuonna torstain ja sunnuntain välisenä yönä 19.–22.7. eli viikolla 29. Amiraali lähettää lisätietoja savo-seniorit-sähköpostilistalle.

- 9.8. klo 19 järjestetään perinteinen retki Suomenlinnan kesäteatteriin, jossa näytelmänä on Ryhmäteatterin Peter Pan. Tämän Sujen ilmestyessä ilmoittautumisaika on valitettavasti jo mennyt.

- Syyskuuksi on suunniteltu viskinmaistelua ja lokakuuksi perinteisesti syyskeilaus.

Terveisin
Ville-Pekka, seniorisihteeri

SOL – 80 VUOTTA EROA ARJESTA

Teksti: Heini Arjava

”Kuorolaisuus yhdistää! Hankalatkin työasiat on helpompi ratkaista, jos keskustelujen yhteydessä ilmenee, että molemmat ovat olleet kuorossa. Ja jos molemmat ovat olleet SOLlilaisia, niin ongelmat voidaan pyyhkäistä maton alle!” – Leena Turunen

Epävireisiä tenoreita, kuororakkauksia ja pultilla ja mutterilla suljettuja frakkipaidan kauluksia. Tällaisia muisteluita ja tarinoita voi löytyä 80 vuoden taipaleelta.

40-luvun SOLlilainen Antti Lappalainen tiivisti aikanaan, mistä kuorolaulussa on kyse: tärkeintä on, että kuoron arjessa muun arjen voi unohtaa. Sen vuoksi kuorolainen on valmis kestämään ”opintojen viivästymisen, varhaiset ylösnousut, pitkästyttävät ääni- ja äänenmuodostusharjoitukset, vielä pitkästyttävämmät kokoukset ja ansaitun tai ansaitsemattoman moitteen”.

Hyvä – mutta millaista SavOlaisen kuoron arki on ollut?

Iso-Martti pani pystyyn savolaisen kuoron

SOLlin perustajasta tohtori Martti Ruudusta ehti kertyä 28 vuoden verran kaskuja (monet niistä koskivat hänen kaksimetristä kokoaan). Verrattuna nykymenoon, jossa SOLlin johtajat vaihtuvat alle kymmenen vuoden välein, Ruudun johtajuus voi tuntua myyttiseltä. Hän oli kärsivällinen valmentaja ja luotsasi monia kuorosukupolvia menestykseen akateemisissa kulttuurikisoissa, vaikka aina Martin kuorolaiset eivät olleet edes nuotinlukutaitoisia. Kuraattorina hän lisäksi ohjasi osakuntaa yksipuolisen kosteasta juhlinnasta sivistyneempiin harrastuksiin.

Vanhojen SOLlilaisten muisteluissa tärkeimmiksi tapahtumiksi nousevat usein maakuntamatkat, joita SOL edelleen tekee Savoon joka vuosi. Puitteet vaihtelivat kartanoista alkeellisempiin kortteereihin. 60-luvun SOLlilaisen Leena Turusen mukaan Kangasniemen leirillä kuorolaiset majoittuivat makuupusseineen kirkonkylän keskikoulun luokkiin – Tervis-kansa, kuulostaako tutulta? Soili Taskinenkin muistaa tunnelmat retkeilyvaunuissa, valvotut yöt, vaatteiden vaihdot ahtaissa tiloissa ratapihoilla seisoessa ja kortinpeluun oppitunnit. (”Se oli sitä oikeaa ihanaa nuoruutta, kiitos SOLlille siitä!”) SOL tapasi matkoillaan kuitenkin myös ajan kulttuuripersoonia, kuten SOLlin ”isoisä” professori Martti Ruuth tai raamatuntutkimuksen uranuurtaja Antti Filemon Puukko.. Anna Louhivuori oli mukana runoilijavierailulla, jolla SOL innoitti seuraavaan (hengästyttävän) korkealentoiseen runoiluun:

"Miss' iltakellojen vuoro
jo kohta kerjetä voi,
niin aamun kultainen kuoro
nyt mieleen riemua soi,
tuo viestiä nuoruuden mailta,
joka vanhankin nuoreks' saa,
sen ilmoilta siinnokkailta
sen intoa ilmoittaa."

Otto Mannisen säkeet esitettiin sittemmin kuoron konsertissa Ahti Sonnisen säveltäminä.

Entäpä vuosi 1966, jolloin SOL sai esiintyä Urho Kekkoselle Ristiinan maatalousnäyttelyssä? "Kyllä Urkkia nauratti, kun lavalle tullessamme alkoi kaatosade", tietää Leena Turunen. "Tyttöjen kesämekot liimautuivat ihoon, jolloin kaikki mahdollinen näkyi läpi."

Vaikka Martti Ruutu onkin SOLlin pitkäaikaisin voimahahmo, 1960-luku näyttää olleen kulta-aikaa kuorolle sekin. Mikä muu selittäisi sen, että samat kuorolaiset kokoontuvat ja harjoittelevat edelleen vuonna 2012? Tuohon aikaan kuoroa luotsasi säveltäjä Jouko Tolonen, monien mielissä inspiroiva ja kipakka johtaja. "Jouko Tolonen oli innostava ja kannustava kasvattaja, joka kertoi saaneensa taitavien amatöörien kanssa usein parempia tuloksia kuin ammattilaisten kanssa työskennellessään", Leena Turunen muistelee. "Parhaimmillaan SOL oli osoitus tästä. Jopen mukaan joka syksy kuoro oli "uusi ja erilainen" ja "kasvaminen" piti aloittaa uudestaan. Kuoro siis kasvoi talven aikana – ja sisäinen sävel löytyi."

Yhteisöllisyys on siis ollut tärkeä johtotähti vuodesta 1932 aina vuoteen 2012. SOL on tuskin koskaan ollut sisäänpäin kääntynyt salaseura, mutta monille kuorolaisille yhteisön koossapitävä voima on silti ollut tärkeistä tärkeintä. Tenori Pekka Kosonen esimerkiksi keksi flow-ilmiön jo 60-luvulla maakuntakeikalla Pieksämäen kirkossa. "Ensi tahdeista viimeisen laulun loppuun oli tunne: nyt onnistuu, tuntuu hyvältä, miten helppoa tämä onkaan! Olen täysin musiikin käytettävissä, muun kuoron laulu elää minussa, ja olen saumaton osa joukkuettamme, yhteisellä tiellä!"

SOLlin rivit suorina 20-vuotisjuhlakonsertissa 1952.

Uusi Martti osui Vinnille oikealla hetkellä

SOL nousi hiipumisen jälkeen uudelleen vuonna 1979, tapahtuman ylevästä jälkimaineesta huolimatta ilman paatosta tai juhlallisia julkilausumia. Kuten hän itse auliisti kertoo, nykyiselle inspehtorille Martti Nissiselle yksinkertaisesti lyötiin tahtipuikko käteen hänen noustessaan pahaa-aavistamattomana vuksina Vinnille ensimmäistä kertaa. Toimi johon Pikku-Martti (kyllä, edeltäjä-Martti oli pitkä mies) tarttui, otti aluksi lujille. Minkäänlaista kokemusta johtamisesta tai laulajien värväämisestä ei ollut. Tusinaa ensimmäistä laulajaa varten etsittiin helpoimmat kolmiääniset laulut, joita osakunnan kaapista löytyi; kuoro taas lauloi mitä eteen laitettiin.

Tilanne muuttui kuitenkin vähitellen, koska Martin riveissä lauloi orastava ammattisäveltäjä. "Tietyssä vaiheessa alkoi Jaakko Mäntyjärvi kuljettaa Vinnille omia kuorosävellyksiään, joista tuli SOL:n ikiomaa ohjelmistoa, kunnes paljon myöhemmin koko laulava maailma löysi ne. Olen lopun elämääni ylpeä siitä, että SOL kantaesitti nämä laulut", Martti myhäilee.

Ensimmäisellä kunnon keikalla osakunnan 75-vuotisjuhlassa vanha kuoro ja Martti Ruutu lauloivat vielä untuvikkokuoron tukena. Inspehtori Pikku-Martti nostaakin esiin tärkeämmän rajapyykin: "SOL:n 50-vuotisjuhla vuonna 1982 oli merkittävä etappi, joka sai meidät harjoittelemaan tosissamme, ja siitä lähti liikkeelle tekemisen meininki. Oli jousiyhtye ja kaikki, maakuntamatkailu aloitettiin uudelleen ja ohjelmisto kehittyi kunnianhimoisemmaksi."

SOLlin 80-luvun riveissä järjestyi myös yksi kuoron historian erikoisimmista tempauksista. SOL järjesti Kalevalan merkkivuoden tunnelmissa maratonin, jossa kuorolaiset lauloivat vuoroissa 28 tunnissa, 52 minuutissa ja 23 sekunnissa koko Kalevalan kannesta kanteen. Yleisö odottaa mielenkiinnolla 2010-luvun urotekoja.

SOLlin hieman vapaammat rivit vuonna 2012.

Myöhempinä SOL-vuosina kuoron taiteellinen taso on yhä vain noussut erilaisten, mutta osaavien johtajien ohjauksessa. 90-luvulla SOLlin ja osakunnan välille syntyi aiheesta jopa skismaa, sillä SavO ei katsonut hyvällä kuoron ovien avaamista muillekin kuin osakuntalaisille. Päätös oli kuitenkin jälkikäteen ajateltuna erinomainen. Vähintään puolet kuorolaisista kuuluu edelleen osakuntaan, mutta kuoro ei ole sidottu vain osakunnasta löytyviin reserveihin. Hyviä laulajia voidaan metsästää laajalti, ja he takaavat vaihtuvuuden, joka pitää kuoron elinvoimaisena.

Ennen kaikkea SOL on kuitenkin savolainen kuoro. Martti Nissisen lämpimimmässä SOL-muistossa kenties tiivistyy tästä olennainen. "Olimme kesäleirillä Häkkisten mökillä Haukivuorella, jossa tenori Lasse Lindroth kertoi nähneensä näyn. Lassen näyssä aurinko laskee Kyyveden taa, kuoro laulaa rannalla laulua Full Fathom Five ja minä seison järvessä alasti sitä johtamassa. Ja katso, näky toteutui."

Jutun aineistona on käytetty Jouko Kokkosen toimittamaa Martti Ruudun elämäkertaa, Savolaisen osakunnan historiaa ja entisten kuorolaisten muisteluja.

SOLlin johtajat:

1932–60 Martti Ruutu (1949-50 Kalervo Tuukkanen)
1960–68 pianisti, säveltäjä ja oopperanjohtaja Jouko Tolonen
1968–69 pianisti Heikki Ritvanen
1970 laulaja Mikko Pasanen
1971 pianisti Jarmo Eerikäinen
-
1976–77 musiikinopettaja Pirkko Tiensuu
-
1979–86 nyk. inspehtori Martti Nissinen
1986–88 kanttori Tarja Hietaharju
1988–93 säveltäjä Jaakko Mäntyjärvi
1993–99 kuoronjohtaja ja laulaja Helge Kõrvits
1999–03 MuM Outi Kotilainen
2003–09 MuM Saara Perkola (nyk. Aittakumpu)
2009– MuM Dani Juris

Arvostelu: SOLlin 80-vuotisjuhlakonsertti Vanhalla ylioppilastalolla

Johtajana Dani Juris

Sieltä saapuivat, Savolaisen osakunnan laulajat. Nuorilla naisilla oli kauneimmat iltapukunsa yllä, salskeat nuorukaiset olivat sonnustautuneet frakkeihin. Vihdoin olivat rivit ojennuksessa, ja lopulta astui esiin myös johtaja, joka illan aikana suvereenisti viuhtoi laulajiin tulta ja tappuraa.

Olipahan tasapainoinen kokonaisuus erilaista musiikkia tämä konsertti! Kukaan ei varmasti ehtinyt penkissä nukahtaa, niin usein vaihtui tunnelma ja meno. Ja se, että monet laulut oli kuultu jo edellisvuoden konsertissa, sopi erinomaisesti muisteleviin juhlatunnelmiin. Yllätyksiä riitti senkin edestä.

SOL on useasti ollut pirteimmillään lopun kevyissä ohjelmissa, mutta nyt kuultiin ihmeteltävän herkkää ja läsnä olevaa äänentuottoa juuri alun melankoolisissa kappaleissa, sellaisissa kuin Selim Palmgrenin Suru, Toivo Kuulan Keinutan kaikua taikka John Bennetin Weep o mine eyes. (Hyvämuistiset kuulijat muutoin tiesivät, että Suru kuului SOLlin 20-vuotisjuhlakonsertin ohjelmaan jo vuonna 1952.) Vaan kyllä tässä konsertissa tulkinnat joutuivat kohdalleen. Surullinen oli surullista, iloinen oli iloista. Ja monenlaista löytyi näiden väliltäkin.

Ennen puoliaikaa kuultiin sitten konsertin tarkoin varjeltu yllätys: SOLlin uudenuutukainen tilausteos, Mikko Sidoroffin Kalakukon naatintaohje Savolaisen laulun säveltäjän Karl Collanin sanoihin. Äänimaailma vaikuttavassa teoksessa kulki Savolaisen laulun melodioista kukon syömisääniin – juuri tällaista voisi kuulla päässään Savon kansallisvihannesta syödessään! Säveltäjä kukitettiin, ja myöhemmin häneltä saatiin vielä kehuvat arviot kuoron onnistumisesta. Vain tempoista säveltäjä jäi epävarmaksi, menikö kaikki juuri niin kuin hän oli mielessään ajatellut. Lupasi tehdä nuottiin vielä selventäviä lisämerkintöjä.

Komeasti sorahtelevaa brittienglantia saatiin väljajan jälkeen nauttia Jaakko Mäntyjärven Four Shakespeare Songs -sarjassa. SOLlissa itsekin laulanut säveltäjä oli tässäkin teoksessa paikalla, mutta ehti tiehensä, ennen kuin Susj osui paikalle kommentteja varten. Kuului kuitenkin kehuneen erityisesti Double Double, Toil and Trouble -osaa yhdeksi komeimmista kuulemistaan. Yleisön tuomio oli ainakin selvä: hukkuneet ruumiit, piikikkäät siilit ja noitien kuvotusta herättävät keitokset olivat epäilemättä konsertin loistokas kulminaatiopiste.

Kansallisvesien tunnelmia päästiin vertailemaan peräkanaa. Sytyttikö Kallavesj vai virginialainen Shenandoah kuoron suurempaan tunteen paloon? Herkkää sointia oli täynnänsä Shenandoahin unisono-alku, eikä taas Kuopion rantojen pauhinaa tällaisissa konserteissa tavata hyssytellä. Sellainenkin erikoinen versio laulusta tosin vielä illan pöytäjuhlassa kuultiin. Herkän norjalaisen Gjendines bådnlåtin jälkeen päästiin sitten kepeimpään osioon, Suomi-rock-sovituksiin. Vanhemmalle polvelle eivät Ismo Alangon sanoitukset aina kenties aukea, eivätkä totta puhuen aina nuoremmillekaan. Mutta tunnelmaa niissä riittää.

Kaikin puolin laadukasta laulua siis saatiin kuulla. Kyllähän miehiä aina kaipaisi neitosten rinnalle riveihin lisää, mutta koko kuoro lauloi kuitenkin intensiteetillä juhlakonsertissaan. Ja hienon johtajan ohjauksessa mikäpä on laulaessa.

Viimeisen ylimääräisen, Abban Mamma Mian, aikana olivat jo yleisö ja laulajat niin innostuneita, että kuoron eri äänet riensivät omia teitään ja konsertti loppui pienimuotoiseen kaaokseen. Vaan tokko tuosta kenkään pahastui. Niin ilostuttava oli konsertti.

T. Torvinen

Mikä laalulla tulloo, se laalulla tulloo

Kuvakavalkadi SOLlin vuosijuhlasta

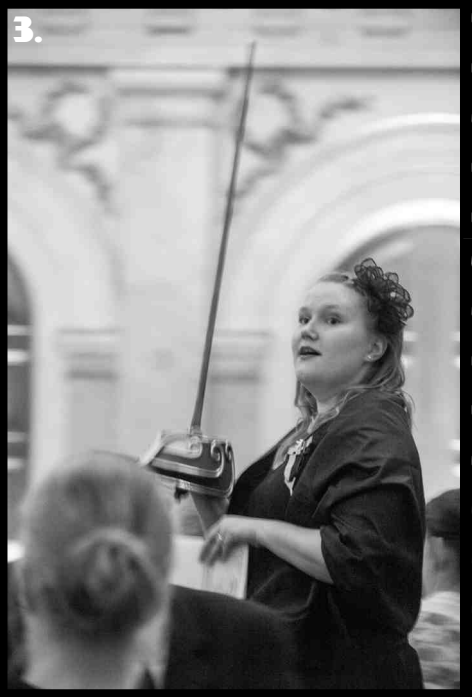

Teksti: Heini Arjava
Kuvat: Simo Toikkanen

SOLlin 80-vuotisjuhlallisuudet huipentuivat Vanhalla ylioppilastalolla pidettyyn vuosijuhlaan 21.4. Kun syntymäpäiväsankarina on kuoro, myös tervehdyksistä ja puheista suuri osa tavataan esittää laulettuina. Alla vuosijuhlan musiikillista satoa – kuvien ulkopuolelle jäivät muun muassa Elina Hietalan soolotervehdys sekä kuoron nais- ja miesjaoston metsäaiheinen kilpalaulanta. (Ääninäytteitä ei voitu liittää mukaan tuotantoteknisistä syistä. Toim. huom.)

Kuva 1:
Rio Ritan Elina Vauhkonen, Lotta Rask ja Anna-Maija Kujanpää lauloivat cocktail-tilaisuudessa omat sovituksensa kappaleista Tanssilaulu, Hullun laulu ja Come together.

Kuva 2:
SOL 60 -kuoro (1960-luvun kuorolaiset) yltyi Heikki Ritvasen johdolla illan aikana useisiin esityksiin pöydän edestä ja takaa. Vanhimpiin kuuluva SOL-sukupolvi harjoittelee säännöllisesti edelleen ja harjoituksiin tullaan Ruotsista asti.

Kuva 3:
Katja Kastarinen heilutti rapiiria laulunjohtajana. Toisin kuin perussitseillä, laulavainen juhlaväki takasi moniäänisen ohjelmiston.

Kuva 4:
Illan pääesiintyjä, vuonna 2004 Turun ylioppilaskuoron riveistä koottu Slavonic Tractor, esitti riehakasta bulgarialaista kansanmusiikkia. Pääteemana bulgarialaisessa musiikissa kuuluvat olevan "pienet linnut", mutta yhtye lauloi myös muun muassa ihanasta neidosta, "jonka kulmakarvat ovat kuin iilimadot".

Kuva 5:
The Mannerheimintie Transfer, 80-luvun SOLlilaisten Ruotsin-matkalla perustettu kvartetti, lauloi "eurooppalaisissa taloustunnelmissa" ranskalaisista koroista.

Kuva 6:
Inspehtori Martti Nissinen johti SOL 80 -kuoron tervehdystä ohjelmistonaan muun muassa Jaakko Mäntyjärven Nocturne. Säveltäjäkin oli riveissä laulamassa.

Kuva 7:
Viisihenkinen kvartetti Kolme viisasta miestä järjesti kuuretken Saukin ja pikkuoravien tyyliin.

& DANI

Teksti: Heini Arjava

SOLlin nykyinen johtaja Dani Juris (s. 1984) nauttii kansansuosiota vauhdikkaana ja temperamenttisena innostajana. Turhan moni näkee hänestä turhan usein vain selän: konserttiyleisöltä jäävät kokematta niin Danin hiihtojoogaharjoitukset kuin villit eliöanalogiat, joilla kuoroa viritetään kappaleiden vaatimaan mielentilaan. Dani on perustanut oman huippukuoron, Kaamoksen, valmistui viime joulukuussa Sibelius-Akatemian kuoronjohdon linjalta huippuarvosanoin ja on juuri valittu Helsingin filharmonisen kuoron johtajaksi. Suomalais-ecuadorilais-syyrialais-keskieurooppalaisesta kuoronjohtajasta on moneksi! Ei tosin muikkujen syöntiin.

Miten päädyit johtamaan SOLlia?
"Johtajahaku vuonna 2009 osui sopivaan saumaan, ja koska edellinen johtaja Saara Aittokoski (eli Pertsa, toim. huom.) on hyvä ystäväni, tiesin SOLlista jo ennestään paljon. Itse valinnanhan teki lopulta äänestämällä kuoro itse."

Milloin tiesit haluavasi kuoronjohtajaksi?
"Jo lapsuuden Cantores Minores -aikoina tiesin, että haluan tehdä tulevaisuudessa kuoromusiikkia. Varsinainen päätös johtajaksi suuntautumisesta iti vasta opintojen alussa vuodesta 2004 eteenpäin. Aloitin pianolla AMK:ssa, mutta vaikka sen hallinta tukeekin hienosti kuoronjohtajan työtä, se täytyi lopulta jättää kyydistä aikapulan takia."

Onko kuoronjohtajan ammattiin helppo päätyä?
"Päätoiminen kuoronjohto on sen verran marginaalinen ala, etteivät kaikki edes hoksaa, että sitä voi opiskella. Aloituspaikkoja on Suomessa vähän mutta toisaalta hakijamäärään nähden sopivassa suhteessa. Joka tapauksessa kyseessä on ala, jolle päätyminen vaatii vahvaa omaa tahtoa ja määrätietoisuutta."

Mitä muita instrumentteja osaat soittaa pianon lisäksi?
"Harppua! Jota pitäisikin kohtapuoliin alkaa lämmitellä yksiä kesäkuun häitä varten." (Nauraa.)

Edustat monia kulttuureja. Miten ne näkyvät identiteetissäsi?
"Totta kai maa jossa on kasvanut ja käynyt koulunsa, siis Suomi, on tässä vahvin. Mutta kyllä kansainvälisyydellä ja muun muassa Itävallan-opinnoilla on ollut suuri merkitys myös. Lähi-idästä on tarttunut voimakas perhekäsitys: suomalaisten varhainen itsenäistyminen ja omissa oloissa pysyttely tuntuu sen takia aika vieraalta."

Missä SOL on erityisen hyvä?
"SOL omaksuu kaikkien tyylisuuntien kappaleita vauhdilla, joskus häkellyttävän nopeasti. SOL myös ottaa aina avarakatseisesti vastaan kaiken mitä tuon näytille, ja kuoron tekemi-

sen into tarttuu paitsi kuorokavereihin, myös minuun! Äänten balanssi on nyt hyvä ja SOLlin asenne usein suorastaan ammattimainen. Eikä tulkinnastakaan löydy sanomista. Ajatusta löytyy, vieraillakin kielillä laulettaessa."

Missä SOL voisi kehittyä?
"Asioissa, jotka ovat jatkuva prosessi kuorolle kuin kuorolle. Äänenkäyttöä voi aina kehittää: naisääniin saada lisää kypsää pehmeyttä ja pyöreyttä, mataliin miesääniin saada lisää rohkeutta yhtenäiseen tekemiseen."

Mikä on ollut oma suosikkikappaleesi SOLlin kanssa?
"Viime juhlakonsertista Mikko Sidoroffin Kalakukon naatintaohje, renessanssilaulu Weep o mine eyes ja Maailmanparantaja (Ismo Alanko -sovitus on yksinkertaisesti erinomainen). Aiemmista lauluista täytyy valita virolainen Sirisege sirisege."

Jatkuvuus: Otatko huomioon menneiden SOL-kausien perinteitä ohjelmia suunnitellessasi?
"Edeltäjäni Saaran ohjelmistot ainakin tutkin aikanaan läpi tarkkaan. Niistä on peräisin esimerkiksi lintulaulu Quell' augellin che canta. SOLlin perinteisiinhän kuuluu myös kevyt musiikki, joka itselleni oli alussa haaste jo klassisen koulutuksen takia – mutta kyytiin siinäkin on päästy."

Onko omassa työssäsi jotain toistuvaa teemaa?
"Selim Palmgrenin Surua ovat laulaneet kaikki viime aikoina johtamani kuorot. Myös saksankielistä ohjelmistoa pidän paljon esillä. Muuten pyritään monipuoliseen menoon."

Millainen on hyvä kuoronjohtaja?
"Hyvä johtaja saapuu harjoituksiin valmistautuneena, visioi ohjelmiston parissa myös niiden ulkopuolella ja tietää mihin pyrkii. Kuoronjohtajalla pitää olla myös harjoitusten "dramatiikan" tajua, laulupedagogin kykyjä sekä tietenkin taitoa puhua käsillään."

Mikä on parasta savolaisissa?
"Huumorintaju. Murre. Rauhallinen muttei laiska ote elämään. Seurallisuus."

Asteikolla 1—10, kuinka savolainen olet?
"Ainakin enemmän kuin ennen! Sanotaan että SOLlin harjoituksissa 7, muuten 4."

Taiteilijan tuskasta: oletko koskaan heittänyt metronomia ikkunasta ulos?
(Nauraa:) "En ole." (Dani muistuttaa, että hänen metronominsa on kiinni kännykässä.)

Spontaanit terveiset:
"Olen kiitollinen näin ihanasta kuorosta, visioin tyytyväisenä tulevaa ja onnittelen 80-vuotiasta SOLlia!"

Dani-trivia
Harrastukset: jooga, kirjallisuus, matkojen suunnittelu
Kielitaito: suomi, englanti, saksa, ruotsi, venäjä
Lempikirjailijat: John Irving, Charles Dickens ja Annie Proulx
Lempisäveltäjät: J.S. Bach, Johannes Brahms ja Giacomo Puccini
Lempielokuva: Truman Show, sarjoista Mullan alla
Lempiurheilija: Ei kyllä mitään aavistusta!

Tervo

Tervon sinikultaisessa vaakunassa (suunnittelija Gustaf von Numers) on kuvattuna kultaiset pyöreät reunat ja viisi kultaista palkkia reunojen välissä. Abstraktin kuvan kerrotaan viittaavan Tervonsalmen tukkien uittoon tai vaihtoehtoisesti symboloivan 1323 solmitun Pähkinäsaaren rauhan Tervonsalmessa kulkevaa rajapyykkiä.

Pohjois-Savossa sijaitsevan Tervon naapureita ovat Kuopio, Keitele, Rautalampi, Suonenjoki, Maaninka, Pielavesi sekä Vesanto. Koska kolmasosa Tervosta on vesistöä, luokitellaan se saaristo-osakunnaksi. Runsasvesistöisessä Tervossa on loma-asuntoja yhtä paljon kuin vakituisiakin asuntoja (n. 900) eli Tervo on suosittu kesämökkeilypaikka. Kunta tarjoaa myös mahdollisuuksia muille lomanviettäjille: Lohimaalla sijaitsee karavaanarialue, ja Äyskoskella on mahdollisuus harrastaa koskikalastusta. Kalatietokeskus sekä Eerikkala-golf ovat myös Tervon nähtävyyksiä. Kunnassa sijaitseva Kolun kanava yltää 2100 metrin pituudellaan Suomen pisimmäksi sisävesikanavaksi.

Nippelitietona mainittakoon, että Nightwish-yhtyeen Marco Hietala ja hänen veljensä Tarot-yhtyeen Zachary Hietala ovat Tervosta kotoisin.

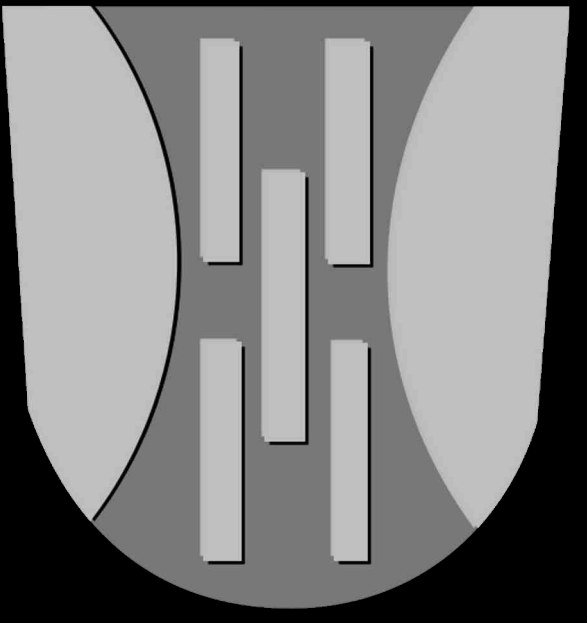

Tuusniemi

Teksti: Jasmin Latva-Koivisto

Tuusniemen vaakunassa (senkin on suunnitellut Gustaf von Numers) musta teeri seisoo kultataustaisella mustalla kummulla, jolla on kolme kultaista kruunua. Teeri kuvaa koskematonta luontoa, ja kruunut tarkoittavat Täyssinän rauhan (1595) rajamerkkejä. Nuo merkit löytyvät kallioon hakattuina pitäjän rajamailta.

Pohjoissavolaisessa Tuusniemessä asuu noin 3000 asukasta, ja siellä sijaitsee noin 1300 kesämökkiä. Naapurikuntia ovat Leppävirta, Kaavi, Kuopio, Outokumpu ja Heinävesi. Tuusniemessä on kahdeksan kylää, joiden toimintaa ja tapahtumia pitävät yllä kyläyhdistykset. Kuntaa ympäröiviä vesistöjä ovat Juojärvi, Suvasvesi ja Rikkavesi. Kesämökkien lisäksi Tuusniemi tarjoaa matkailijoille retkeilypaikkoja, karavaanarialueen, venesataman sekä erilaisia ohjelmapalveluita, kuten mönkijäsafareita, metsästysretkiä ja vesistöristeilyjä.

HELMINAUHAA

– ELÄMÄNMAKUISIA TARINOITA LUTHERINKADULTA

Teksti: Elina Vauhkonen

Savolaisen Osakunnan senioriyhdistyksen omistuksessa oleva Helmi Parkkosen kerhokoti Helsingin Lutherinkadulla on ollut kotina monelle savolaisopiskelijalle. Huoneisto on siis ollut merkittävä paitsi senioriyhdistyksen toiminnalle, myös monelle osakuntalaiselle. Kerhokotiin liittyvää historiaa yli 40 vuoden ajalta on koottu tänä keväänä julkaisuksi asti.

Savolaisen Osakunnan ensimmäinen emäntä, talousopettaja Helmi Sofia Parkkonen (1888-1968) testamenttasi Lutherinkadulla sijaitsevan huoneistonsa osakunnan senioriyhdistykselle 1960-luvulla. Helmi Parkkonen oli innokas osakuntalainen. Hän oli muun muassa perustamassa Savolaisen Osakunnan Senioriyhdistystä ja toimi sen pitkäaikaisena taloudenhoitajana. Helmi Parkkosen viimeinen tahto oli, että Savolaiset Seniorit r.y. käyttäisi huoneistoa kerhokotina määrätyin ehdoin seuraavasti:

"...Savolaiset Seniorit r.y:n tulee käyttää edellä mainittua huoneistoa kerhokotina, jota hoitaa yhdistyksen hallituksen osakunnan senioreitten keskuudesta valitsemat isäntä ja emäntä. Huoneistoa tulee käyttää tuloa tuottavasti senioreitten illanviettoihin ja kokouksiin ja on huoneiston tuotolla palkattava apuemännöitsijä, jonka tulisi asua kerhokodissa ja jonka tulee järjestää illanviettoja ja kokouksia varten tarpeellinen ja toivottu tarjoilu. Apuemännän tulee mahdollisuuksien mukaan kohtuullista korvausta vastaan majoittaa huoneiston tiloihin senioreitten tilaisuuksiin saapuneet maaseutuseniorit."

Seniorit kunnostavat huoneiston kerhokodiksi

Testamentin sanatarkat ehdot tuntuivat miltei mahdottomilta toteuttaa käytännössä. Yhdistyksen johtokunta huomasi hyvin pian, ettei yhdistyksellä ole varaa ylläpitää noin 190 neliön suuruista huoneistoa pelkästään kokouskäytössä ja maakunnasta tulevien senioreiden majoittamiseen. Niinpä seniorit päättivät vuonna 1969 kunnostaa huoneiston kerhokodiksi, jota käytettäisiin sekä asuntolana että yhdistyksen kerhotilana. Sali ja halli jäivät kerhotilaksi, ja muihin huoneisiin otettiin kahdeksan Savolaiseen Osakuntaan kuuluvaa naisylioppilasta vuokralaisiksi. Kodin nimeksi hyväksyttiin Helmi Parkkosen kerhokoti. Ajateltiin, ettei tämä ollut kaukana alkuperäisestä ajatuksesta. Senioriyhdistyksen esimiehenä toimi tuolloin Yrjö Laurikainen.

Muutamia poikkeuksia lukuun ottamatta kerhokodissa on asunut ainoastaan opiskelijoita. Esimerkiksi osakunnan legendaarinen Mari eli emännöitsijä Linda Laitinen muutti joulun alla 1972 kerhokotiin asumaan. Mari sai hyvin pientä eläkettä ja hänen työnsä osakunnalla haluttiin korvata jotenkin, edes tarjoamalla hänelle asunto. Hän asui Lutherinkadulla vuoteen 1979 asti.

Yhteisöllistä elämää Lutherinkadulla

Vuosikymmenten varrella kerhokodin seinien sisällä on asuttu, eletty, ystävystytty, vietetty valmistujaisia, kihlajaisia ja tanssittu häitä, koettu nuoruuden korkeita hetkiä. 80-luvulla kerhokodista alettiin käyttää tuttavallisempaa nimitystä Helmilä. Silloisten asukkaiden mielestä kerhokoti oli kuulostanut negatiiviselta nimeltä, joten he kiinnittivät oveen simpukan, johon kirjoitettiin HELMILÄ, ja näin nimitys levisi myös muiden tietoon. Helmilä on tullut tutuksi osakuntalaisten keskuudessa myös nimellä Impilinna, jonka neidoille on osoitettu kortteja ja joulutervehdyksiä.

Monet entiset asukkaat ovat muistelleet yhteiseloa Lutherinkadulla tiiviiksi, jopa perheenomaiseksi. Helmilän keittiössä on jaettu monet keittiöpsykologiset keskustelut ja parvekkeelta on kuunneltu kuoron miesten serenadeja. Kämppiksiä on kannustettu opintojen loppusuoralla yhteisten graduprojektien merkeissä. Juhlia on järjestetty yhdessä hetken mielijohteesta tai useamman vuoden perinteiden mukaan. Monelle osakuntalaiselle Lutherinkatu on tuttu ainakin asukkaiden järjestämistä Helmilän itsenäisyyspäiväjuhlista.

Helmi Parkkosen kerhokoti ei siis ole ollut mikään tavanomainen opiskelija-asunto. Oman mausteensa kerhokodissa asumiseen on tuonut senioriyhdistyksen toiminta samassa osoitteessa. Erään entisen asukkaan mukaan tuollaisia asumispuitteita ja kotia keskeisellä sijainnilla on opiskelijalle harvoin tarjolla. Testamenttilahjoituksen vastaanottaminen toi puolestaan yhdistykselle aikoinaan lisää työtä ja sisältöä toimintaan. Sittemmin huoneisto on antanut senioriyhdistykselle keskipisteen ja lisännyt yhdistyksen näkyvyyttä osakuntalaisten piirissä.

Elina Vauhkonen
Helminauhaa -julkaisun kirjoittaja
elina.vauhkonen@gmail.com

Kerhokodin vaiheita käsittelevää Helminauhaa -julkaisua voi tiedustella osakunnan senioriyhdistyksestä (http://savolainen.osakunta.fi/sennut).

SOSSu

–"KEIDAS ARJEN KESKELLÄ"

Teksti ja kuvat: Minna Kalenius

SOSSun levyjulkkarit ovat yhden aikakauden loppu ja uuden alku.

Tunnelma osakunnan salissa on odottavan jännittynyt, kun SOSSun pian tehtävänsä jättävä taiteellinen johtaja JP (Leena Puonti) ja orkesteri aloittavat vauhdikkaalla Salsa de Tomatella. Meneillään on seitsemänvuotiaan Savolaisen osakunnan soitannollisen seuran levyn julkistamistilaisuus. SOSSu on aikaisemmin levyttänyt pienimuotoisemmin, mutta Luukulla on ensimmäinen virallinen levy, joka tuntuu konsertissa menevän myös hyvin kaupaksi.

Levy sisältää SOSSun perusohjelmistoa. "Ne, jotka kuulostavat parhaalta SOSSulta, on valittu mukaan", korostaa JP. Hitaasti lämpenevä yleisö alkaa varovasti heilua ja pääsee vauhtiin viimeistään Movetronin 90-luvun klassikossa Romeo ja Julia, jonka hauska koregrafia nostaa vihdoin takapuolet penkistä. Kiitos tästä kuuluu myös orkesterin omalle tanssiryhmälle SOSSubaletille, joka on mukana kolmannella keikallaan orkesterin kanssa.

SOSSulle levynteko oli kaupalliseen levytuotantoon verrattuna nopeaa. Kahdentoista kappaleen äänitys ja miksaus tehtiin kahdessa kuukaudessa. Sovitukset olivat ohjelmistoon vakiintuneisiin kappaleisiin olemassa jo valmiina: niistä vastasivat JP:n lisäksi tuleva johtaja, alttoviulisti Lassie (myös pelkällä taitelijanimellään esiintyvä Aino Virén) sekä vetopasunisti Yacky (Samuli Talvio). Lassien mukaan SOSSun toiminnassa levyttämistä tärkeämpää on aina ollut esiintyminen, mutta levynteon aikana hän pani merkille, että orkesterin jäsenet treenasivat tosissaan ja kaikki panostivat yhteiseksi koettuun levyyn. Viimeistellyllä kansilehdellä vuoratun valmiin tuotteen saaminen käteen tuntui hienolta: "ihan kuin oikealta levyltä", Lassie hehkuttaa.

Levynteosta on SOSSun sisällä puhuttu jo pitkään. Juuri nyt se tuli kuitenkin erityisen ajankohtaiseksi, sillä JP on jättämässä orkesterin syksyllä ja kokee, että levy on myös tietynlainen testamentti hänen ajastaan. "SOSSun tyyliin kuuluu, että heitellään ideoita ilmaan ja sitten tehdään. Sain tilaisuuden tuoda orkesteriin omaa tuulahdustani ja nyt on Lassien vuoro jatkaa siitä." JP:stä lähtö tuntuu surulliselta, mutta hän on iloinen siitä, että tulevaksi johtajaksi on löytynyt sellainen henkilö, joka on panostanut paljon SOSSun hyvinvoinnin eteen. "Lassie on nouseva uusi voima, jolla on intoa", JP sanoo tyytyväisenä.

Lassie, joka on soittanut SOSSussa neljä vuotta, epäili aluksi omia kykyjään: "En ole opiskellut johtamista, ja jännittää riittääkö lavakarisma." Varhaismusiikkikasvatusta Metropoliassa opiskeleva Lassie on jo vetänyt joitain harjoituksia, ja palaute on ollut positiivista. SOSSun perustaja ja isä Teppo Hakkarainen on luonut vahvat perinteet orkesterille, ja Lassie haluaa jatkaa samaa linjaa: "Tärkeää on, että SOSSu ei ole ammattilaisbändi, vaan siellä soitetaan omaksi iloksi. Taso on noussut, mutta orkesteriin on silti helppo tulla mukaan. Haluaisin myös tuoda SOSSua lähemmäksi osakuntaa." Lisäksi JP ja Lassie uskovat molemmat, että orkesterin johtaminen antaa paljon myös ammatillisessa mielessä.

SOSSu tulee siis varmasti Lassienkin kaudella pysymään opiskelijaorkesterina, jonka riveihin on kenen tahansa helppo liittyä. JP myös neuvoo uutta johtajaa – hyvän aikatauluttamisen lisäksi – olemaan oma itsensä ja nauttimaan "äärettömän tärkeästä" luottamustehtävästä. Alkujännityksen jälkeen myös Lassie on alkanut tuntea olonsa mukavaksi tulevana johtajana. Yksi asia orkesterinjohtamisessa kuitenkin ehdottomasti jännittää. "JP:n korot ovat minulle aivan liian korkeat", Lassie nauraa.

SOSSun levyä Luukulla voi ostaa Katja Kastariselta (Karza), 050-4115888, katja.kastarinen@helsinki.fi, tai Aino Viréniltä (Lassie), 045-2688892, aino.viren@metropolia.fi.

Mikäli on joskus koskenut instrumenttiin on tervetullut orkesteriin mukaan. Etualalla oikealla irroittelee trumpetisti Töttöröö eli SOSSun puheenjohtaja Karza (Katja Kastarinen).

Savon viäntämee
–murremestarin älymassiinasta

Teksti: Jari Känninen

– ku eehän tässä ennee millään kynännysällä juttuva viännetä...

Niin tapahtu aprillipäevän uattona että Väesäs Matin kestohuasteeseen olj vastattava. Nii Kännisen poekakii otti ja lähti ossuuskuntoo murrekissaan evustammaan. Tämä tapahtu Kuopijon kaapunnissa Muakunta- ja kaapunninkirjaston lehtereillä (Muakuntasalin ollessa remontissa) ja Rytkös Ollin toemiissa tillaesuuvun piähutkijana.

No eehän tästä pitännä ievankeliumia kirjottoo – palataahan siihen syssymmällä ja suarnaannii sitten Talakkunoessa! Vuan kun tulj yllejsöltä pyyntö elikkäs Suven piälliköltä käsky, että jottae keppeetä pitäis takasivulle ruapustoo – vaekke savontoo tuota osuuskunnan siäntöpuolta. Johan tässä tulj parj vuotta pitäjistä ja vuakunoesta turinoetua, niin aloteettahan sitte uutta sarjoo.

Ylleine käätösohje ja elämän tarkotus eli Ossuuskunnan siännöt – osa yks:

I Ossuuskunnan elon tarkotus

Ossuuskunnan tarkotus on pittee nuo yljopistolla ja muessae piäkaapunkiseuvun korkeekoululoessa oppia piähäsä tankkoovat nulikat kurissa ja herran nuhteessa. Samalla muistuttettaan kotjpuolestae ettei sekkään piäsis ihan unohtummaa. Ja tokj pietään yllä nuita sosiaalisia suhteita ihan livenäkkii eekä vuan irkkilöehin ja vinnikamerloen kaatta, ja harrastuuttoo tällä nuorisolla ja vähä vanahemmallae väillä muitahhii ylevämpiä harrasteita.

II Ossuuskunnan aluve

Ossuuskunnan kanta-aluveen pitäjät on listattu parj vuotta sen Milleeniumin jäläkeen. Vuan nythän tuota listoo ee tunnista ite Erkkikää kun pitäjät yhtyy semmoseen tahtiin että vuan sutina kääp. Nii vuan tuo Suomenniemihhii on Mikkelin kaenaloon viäntäätymässä!

Suattaapi jatkua syssymmällä. Haaskoo Kessee ja viäntäätykkeehä tuonne Tervikselle!

Jartsa-tsa-tsaa, Murremestarj 2012

Osakuntauutiset

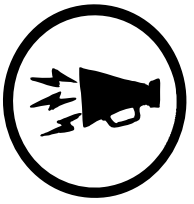

Toukokuun yleiskokouksessa osakunnalle valittiin keskeisiä virkailijoita:

Toiminnanjohtajana aloittaa ent. vuksimajuri, ent. kv-sihteeri Riikka Ruuth.

Isännäksi valittiin Antti Ruuskanen...

...ja emännäksi edellisen sisar Iina Ruuskanen.

Jännittävien vaiheiden jälkeen uudeksi vuksimajuriksi valittiin Silja Ojanen.

Toisen vaalipäällikön valinta siirrettiin syksyyn.

***

Menneitä tapahtumia

– Kv-osakuntailta 23.4. Virolaisten ja ruotsalaisten ystävyysosakuntien esittelyä. Samana iltana myös Kokeile Kaikkea Kerran -kerhon Hajoita laitteesi kerran -ilta, jossa kaivauduttiin vanhan tietokoneen sisuksiin.

– Toukokuun tietyllä viikolla Vinnillä saattoi nauttia VSO:laisten suurenmoisesta vieraanvaraisuudesta ruoin ja juomin varustetussa jääkiekkokisakatsomossa. Suomen otteet kisojen edetessä tosin verottivat vähitellen osallistujamäärää.

– Järjestöjenväliset suursitsit Senaatintorilla 29.5. Näyttävästi eri tiedotusvälineissä huomioidussa tapahtumassa esiintyivät sekä SOSSu että SOL. Kuuleman mukaan tuuli tosin esti ääntä kantautumasta viimeisiin pöytiin (mm. SavO) asti.

M

Itella Oyj